

9 d'octubre: la festa buida

El 9 d'octubre de 1989 serà, finalment, un 9 d'octubre com els altres. Serà el mateix que ha estat aquests darrers cinc o sis anys: un dia que la gent pot aprofitar encara per anar a la platja, un dia en què les autoritats fan les seues recepcions oficials, i poca cosa més. Sense pretensions de ser cap altra cosa que allò que és formalment: el *dia de la Comunitat*. Cada comunitat autònoma de l'estat de les autonomies té el seu dia, i aquest és el de la Comunitat Valenciana. Que ningú pretenga anar més enllà ni, sobretot, fer memòria.

Hi ha dues coses, però, de les quals caldria fer alguna memòria: ¿on som els valencians, després d'una història pròpia de 750 anys?, i si no som on hauríem de ser, ¿cap on anem i per quin camí? Aquestes preguntes no apareixeran en els discursos oficials: ni la primera, ni la segona. Perquè, oficialment, la història dels valencians no té més problemes ni conflictes que la de qualsevol *regió espanyola* (la desaparició del 25 d'abril n'és la prova), i per tant no hi ha base històrica per a un conflicte nacional, no hi ha reivindicacions de fons, no hi ha projecte a curt o a llarg termini diferent del present. I perquè, si la història és així, els valencians ja estem on havíem d'estar, anem on havíem d'anar, i anem pel bon camí.

Així, si el 9 d'octubre d'enguany —ja que el de l'any passat es va perdre— podia haver estat motiu d'una profunda reflexió sobre el sentit i la direcció de 750 anys d'història, finalment no ho serà. L'any del 750 aniversari haurà passat amb molta més pena que glòria, i s'haurà perdut, a consciència o per simple desinterès, l'ocasió de promoure una reflexió col·lectiva, de fer arribar a tot el País Valen-

cià la consciència d'un origen i d'un destí comuns. Sembla que això no entra en els projectes oficials.

En els projectes oficials —liberalisme econòmic, gestió administrativa, control de la cultura— no entra res que signifiqui un canvi de direcció de la història: en sis anys de govern autònom, de vigència de l'estatut, els canvis respecte a l'etapa anterior sovint són tan petits (si exceptuem la reorganització formal de l'administració *perifèrica*) que

no són ni perceptibles. La llengua de la política, dels rètols de carreteres i carrers, de l'ensenyament i de la comunicació, continua sent tan castellana com abans. Hem hagut d'esperar sis anys a tenir una simple emissora de ràdio en llengua pròpia (ara en tindrem dues, Ràdio 4 i Canal 9: ¡benvingudes si guen, encara que tan tard!), o una televisió que ha tingut el poc encert de nàixer matant-ne una altra. Esperem encara, després de sis anys, una política clara i decidida de recuperació lingüística en l'escola, en la vida pública, en la premsa. Inútilment.

En això, com en tantes altres coses, estan fonamentalment d'acord el partit del govern i l'oposició majoritària: al País Valencià no hi ha cap conflicte nacional sense resoldre, no hi ha cap opressió per combatre, no hi ha cap llengua ni cultura per restaurar en el seu lloc, no hi ha cap consciència per refer. I si hi ha algun conflicte o problema, cal negar-lo oficialment, dissimular-lo, amagar-lo. Així, cada 9 d'octubre es podrà celebrar en pau el *Dia de la Comunitat*: l'Ajuntament de València portarà la senyera a l'estàtua del rei Jaume, la Generalitat farà una recepció. La gent se n'anirà, si fa bon dia, a prendre el sol a la platja, i no sabran massa bé ni per què és festa. □

